

Én kibírom. És ha kell, a hajamnál fogva emelem föl magam. Ittam valamit vagy nem ittam. Bementem a Körbe, végigcsináltam a jótékonysági matinét, tartottam magam. Kalauzoltam az új lelenceket, megsimogattam a hátukat. Bólogattam, hogy szeretet-éhesek. Ahogy mondták, önzésemből merítettem erőt az empátiához. Átadtam a Csimzi anyukának egy csupán erkölcsi megbecsüléssel járó kitüntetést. Amikor kellett, nyomogattam a magnó gombját, megszegettem az ünnepi tortát, fejből mondtam a tósztot. Dicsérték választékosságomat. A táncparketten szétválasztottam az egynemű párokat, kihúztam a tombola nyertes számait. Egyeseknek elárultam, az alkalmasint mit jelent. A gyerekeket fölsegítettem az otthon mikrobuszába, méltatlankodtam a magas padlószint miatt. Integtettem a többiekkel, a kézfejemet úgy lobogtattam, akár egy kendőt. A büfébe mentem, a falra szerelt telefonkészülékről leemeltem a kagylót. Nem tudtam fejből az anyám számát, és elbizonytalanodtam, a noteszben melyik betűhöz lapozzak. Ha tegeződnénk, az A-nál keresném. Aztán hívtam. Csak semmi pánik, mondtam. Magához költözöm.

Hegedűs Lajos Hunor

TÉKOZLÓ

Vége a tavaszi félévnek, mese nincs, júni harminc van, annak is a délutánja, mégis, mint egy kísértet, A. csak jön-megy, kóvályog a falak között, nincs ott már senki, csak ő, de neki még fent van mindene szanaszét a szobában, egy nagy rakás limlom, nem kezdett még el összepakolni, az igazság, hogy fogalma sincs, hogy fogja elhordani onnan, és arról még kevésbé, hogy hová, első éve volt ez, és valahogy a fene tudja, senki nem mondta ezt neki, hogy erre készüljön, hogy pl. itt marad a végén teljesen egyedül, és neki is „figyelem, ez nem gyakorlat”, el kell hagyni az épületet, csak épp nem lesz hová, meg persze nem lesz pénze se, itt tölti a nyarat, szeptemberben úgyszólván ide költözik vissza, hát nem?, így képzelte, vagy inkább egész évben valahogy ez volt benne, erre most kiderült, hogy nem, nincs ilyen, a gondnok teljesen bebutul, és konok lesz, ha felhozza, egyenként mondjuk vannak, akiknek lehet, az egyenlőbbeknek, sok rohadt egyetemista, nem akarnak hazamenni, derogál nekik a kapálás.

A. gondolkodik. Június harmincadika van. Egy fillérje sincs. A vizsgaidőszakban nem tudott dolgozni, amit meg a szorgalmiban keresett, hol van már. A fél éve így is, úgy is teljesen oda lett, mert az órákra bejárást, azt nyugodtan el lehet felejtetni, ha az ember meg akarja keresni, amit már akkor felél, amikor még ki se fizették, de ez most igazából már nem számít, most az számít, hogy honnan lesz pénze, és hogy holnaptól, azaz július egytől hol fog lakni, mert ha holnaptól, azaz július egytől munkába áll, pénzhez legkorábban akkor is csak valamikor augusztus húsz körül juthat. Addig?

Dehogy hal éhen. Fene tudja. Kaja az valahogy mindig kerül. Csak két hónap! A nyár két hónapig tart. Hol lesz ő két hónapig? Ez a nagy kérdés.

Végigment az összes szobán, amit a kiköltözők elfelejtettek bezárni maguk után, kinyitogatta a hűtőket, összeszedegette a hátrahagyott maradékokat, volt ott tojás, krump-

li, téliszalámi-darabkák, lekvár, hagyma, félig megevett majonéz, félig megevett joghurt, félig megevett melegszendvicsskrém, félig megevett vagdalthús-konzerv, májkrémek bontatlanul. A fagyasztókban is sok mindent talált, jobbnál jobb dolgokat, de azokat otthagya, mit kezdjen velük, margarin meg véccépapír, ebből a kettőből volt igazából fölös mennyiség mindenhol, az egyik szobában meg ott volt még egy szintén későn költöző kollégista, de már ez a srác is pakolt, indulóban volt hazafelé. Nem ismerte, de beszélt vele néhány szót. *Mi van, te nem mész haza,* kérdezte a srác, nem csodálkozva. *Majd,* felelte neki A. *Majd. Nem szar ez, hogy elkapkodjuk.* Nevettek. *Semmi közöm hozzá, végül is ez még csak az utolsó nap,* nevetett a srác. Vidám volt, felszabadult, vége. A minden szégyenkezés nélkül kinyitotta a hűtőt ott is, sok mindent nem talált benne, a fiúk soha semmit nem hagynak a hűtőben, amit eddig összeszedett, azt is mind a lányok hagyták hátra. A srác nevetett ezen is, miért nem szedi össze az üres üvegeket is, adta a tippet, tele van vele az egész épület, *tényleg,* mondta A, *ez mekkora tipp, köszü!*, még ha *íróiának szántad is, hogy rohadjál meg,* tette hozzá gondolatban, de be kellett látnia, neki a lepusztult agyával például ez se jutott volna eszébe.

Az üres üvegekből lett 1044 forintja, meg ott volt a többszatyornyi kaja. Ezzel a municióval vágott neki a két hónapnak. A munkásszállóra költözött át. Amúgy ezt is az a srác javasolta, jobb ötlete neki se volt, legalább hússzor fordult a hátizsákjával a tikkasztó melegben, mire a ruháit meg a könyveit áthordta, azt nem tudta, szállásdíjat miből fog fizetni, de pillanatnyilag legalább, mondjuk, enyhült a szorítás.

Következő nap: vissza a műanyaggyárba. Bevállalta minden napra az éjszakát. Tizenkét óra hattól hatig, a másik tizenkettőt meg nagyjából átaludta. És nem csinált semmit ezen kívül. Eltelt egy nap, kettő... megy ez... az egész nyár nem több, mint hatvankét nap, az annyira nem is sok, vagy...?

Tisztálkodószerei nem voltak. Csak fogkrémje, de azt is igyekezett minél takarékosabban használni. Beállt néha a rózsa nélküli zuhany alá, hogy csak folyassa magára a vizet. A portás egyik nap bemorgott neki, hogy odafigyelhetne, mégis, hogy képes emberek közé menni ilyen mocskosan. Visszamorgott neki, hogy ehhez meg mi köze, milyen jogon ugat bele, a fröccsöntőgép kezelése nem igényel szmokingos megjelenést satöbbi. A portás ettől kezdve mindennap bemorgott neki valamiért.

A szállásdíj továbbra is kérdés volt, miből fizeti ki. Az 1044 forintból nem sokat költött, öt-hat naponként vett egy kiló kenyeret, azt ette a koleszból átmentett limlomkájákkal. A műanyaggyár pihenőjében is volt egy hűtő, nyitogatta azt is rendszeresen, pontosan számon tartotta, milyen ételek vannak benne, melyik mióta van ott, és amelyikről úgy ítélte meg, hogy a gazdájának már biztosan nem kell, annak rendezte a sorsát. Előfordult, hogy tévedett, megevett valamit, amit utána keresett a gazdája, ilyenkor volt egy kis kiabálás a melegedőben. Nem esett neki jól éjszaka enni, főleg gyanús állagú maradékokat nem, de erőltette, mert annál kevésbé kívánta az ételt napközben. Amikor persze egyébként is aludt.

Pár nap múlva már mutatta magát, hogy túlélni ezt a nyarat így mégsem lesz egyszerű. Belenézett a tükörbe. Alkatilag mindig is sovány volt, de most aztán tényleg fogyásnak indult. Borostás arcán olyan sötét árnyak terjengtek, amelyeket nem lehetett az adott fényviszonyokra fogni. És fáradtság, bambaság, közöny... és aztán egyszer, valamikor a hónap közepe felé, nem feküdt le reggel, amikor a műszakból hazajött, hanem zsebre vágta az összes maradék pénzét, és elindult a városba. Emlékezett egy vasboltra, ahol egyszer a biciklijére vett lakatot. Ezt a biciklit később ennek ellenére is jól ellopták, na, most is odament, de most, hogy sodronyvágót vegyen. A bolt előtt marokra fogta a szer-

számot. Nézegette. Életlen, gondolta. Lehet, hogy mégse kellett volna kidobni rá az összes maradék pénzt. Valamin ki kéne próbálni, hogy egyáltalán vág-e. Fáradt volt, ott a járdán el bírt volna aludni, de elindult, hogy keressen valamit, sokáig, sokáig, sokáig ment, elment egész a város túlsó végéig, persze a szállóval ellenkező irányban, nem gondolkodott, amikor nekiindult, nem gondolta, hogy ilyen nehezen talál drótból valami szart vagy bármit, amin feltűnés nélkül kipróbálhatná a vágót, ment, ment, és a sok mászkálás, a tűző nap meg az éhség csak egyre jobban elcsigázta, így később sem tudott észre térni, hogy ezt a tévedést korigálja, nagy sokára talált ugyan egy szétrohadt drótkerítést vacak, rozsdás dróttal, kicsit sem volt meggyőző a rajta tett próba. Hazaindult, és ekkor jutott eszébe, hogy eleve a szállón is kipróbálhatta volna, mert még most is ott van a többi holmija közt az a szétvágott sodronylakat, amelyet a biciklijé eltolvajlói ott hagytak a földön, maga se tudja, miért, de hazavitte és eltette – hogy erre hamarabb nem gondolt. Ez van, amikor az embernek szét van poshadva az agya. Ettől a rohadt melegtől. Meg az éjszakázás. Meg a krónikus éhség.

Hazavánszorgott, a szállón előkereste ezt a rossz lakatot, és nekiesett a sodronyvágóval. Nem vágta el. Életlen. Ezután elaludt.

A következő nap nem volt mit tenni, a szervezete úgy döntött, ezt a napot neki most szükséges végigaludnia, de harmadnap megint nem feküdt le, amikor a gyárból hazajött. Maradt még némi aprója. Megvárta a kora délelőttöt, addig csak feküdt, olvasni próbált, most először, amióta kiköltözött ide, persze nem ment neki, bámult csak valahová a könyv lapjain szaladó sorokon túl a nagy semmibe, megvárta a kilenc órát, ekkor lement, és a földszinti pénzbedobós telefonról felhívta egy ismerőst, B.-t, és megkérte, hívja már őt vissza a munkásszállón.

Ezzel az ismerőssel még valamikor a tél végén dolgozott végig egyetlen nyomorult napot a klinikán, és akkor megbeszélte vele, vagy legalábbis: felvetődött, hogy ha lopna neki egy biciklit, akkor azt B. isten bizony meg is venné tőle. Nos, A. természetesen azóta se kapott a lehetőségen, most azonban úgy látta: ez az utolsó esélye, ha ez esély egyáltalán, hogy pénzhez jusson. Hogy megkérdezi ezt az ismerőst, áll-e még, amit akkor mondott.

Csodák csodája, B. olyan nyitottnak bizonyult, mintha az egész csak tegnap történt volna. Bár azért azt megkérdezte, mi a garancia annak elkerülésére, hogy miközben ő vígan biciklizget a városban, meglátja és le találja szedni őt a bicikliről annak egykori, de még mindig jogos tulajdonosa. A. megnyugtatta, hogy nem helyben fogja ellopni a biciklit, hanem egy másik városban, sőt konkrétan hazamegy a szülővárosába, és ott. A helyismeret miatt is ez lesz a legkedvezőbb. Ez az elgondolás B.-nek is tetszett. A. megemlítette, hogy a sodronyvágó életlen, nem gond, mondta B., az apja műhelyében van lehetőség megélezni, sőt az alvászámot is át lehet ott ütni faszán. Egyszóval a dolgoknak ez a része flott, úgyhogy B. következő kérdése már az volt, mikor és hol találkozzanak, végül abban maradtak, hogy mivel A. nem mozdul ki a munkásszállóról, csak dolgozni, minden egyéb idejét pihenéssel tölti, B. oda menjen be hozzá a sodronyvágóért, alva fogja majd találni, de ebből ne csináljon gondot, nyugodtan ébressze csak fel.

B. még aznap délután bement A.-hoz. Tényleg nem volt könnyű életet verni bele, legalább hogy megmozduljon, vagy mondjon valamit. B. nem hagyta szó nélkül, menynyire meglepi őt ez, hiszen emlékei szerint A. néhány hónapja még olyan keménynek mutatta magát, mint akit nem gyűr le csak úgy egyszerűen az élet. A. azt felelte, hát őt nem is gyűri, legfeljebb látszólag, de pihenni a kemény fazonoknak is muszáj néha.

A kemény fazon ezt a tanúságtételt alig érthetően, a párnába belemotyogva tette, B. ennek ellenére ráhagyta, biztos úgy van, ha mondja.

A. a negyedik napon megint úgy aludt, mint akit lebunkóztak. Nem evett, evés helyett is aludt. Az ötödik napon B. hozta a sodronyvágót. Úgy, megköszörülve igencsak félelmetes szerszám lett belőle. A. kézbe vette, rámarkolt, forgatta a kezében, *máris kajak biciklitolvajnak érzem magam*, mondta. B. erre: *az jó, mert nem kizárt, hogy a barinőnek is kéne majd egy, de legyen ez most még a jövő zenéje, egyelőre koncentráljunk erre az egyre*, mondta, és még pénzt is adott A.-nak vonatjegyre, sok szerencsét kívánva „a nagy munkához”, amikor elment.

A hatodik napon reggel megint nem feküdt le A., amikor megjött a gyárból. Megfürdött, és két hete először most viszonylag rendes ruhát vett. Kabátot is. Hogy legyen mibe rejteni a sodronyvágót. Jó nagy zsebű kabát volt, szerencsére. Kicsit parázott azon, nem feltűnőbb-e júliusban kabátban mászkálni, mint ha csak úgy simán menne, és a vágót vinné a kezében; nézte magát a tükörben, karikás szempár, gyötrött, kiszőrösödött arc, le van lassulva, mint aki beszívott, ez már magában elég, hogy feltűnjön, ezeknek minden feltűnik, bámulnak, mint a bazári majomra, de nem, úgy döntött, marad a kabát, inkább nézzék hülyének, és kapjon hógutát, mint hogy az ordító célszerszámot a kezében vigye.

Berakta tehát a bal oldali belső zsebébe. Nem jó. Nehéz vas, lehúzza a kabát fél oldalát. A cipzár is odavan róla már régen, és A. csak tipródott, tipródott, nem mert elindulni így, ő tökéletes bűntényt akart, de egy kabát lógó fél oldallal, az tényleg feltűnő, feltűnőbb, mint bármi, *á, ezzel a szar kabáttal*, gondolta, *úgyse lesz jó másra, mint hogy megöljön benne a hóguta, hacsak, hacsak...*

Hacsak nem tesz a másik zsebbe is valamit, hogy ellensúlyozza a sodronyvágót. Nem voltak neki leginkább csak könyvei, azokból próbált ki egypárat, és végül is talált is olyat, ami pont elért, megült a hatalmas oldalzsebben, szinte fel se tűnt, hogy benne van, és a sodronyvágó ellensúlyaként is tökéletesen funkcionált, meg legalább lesz mit olvasnia.

A vonaton egy éhezőművészről olvasott, aki állítólag negyven napig semmit nem evett, de neki még ez is smafu volt, mert ha az impresszáriója vagy mije hagyta volna, éhezett volna tovább is, mert a mókus állította, hogy bírná még, és A. belegondolt, hogy ha rászánná magát, és negyven napig ő se enne, akkor nem lenne szükség erre a biciklire se, mert negyven nap múlva már hajjaj, úgyis kapja a fizetést. Csak a szállásdíj, lehet, hogy ha már most ki lenne is fizetve, késő lenne, igaz, eddig még nem szóltak.

En nem akarok biciklit lopni, fontosnak tartotta ezt gondolatban leszögezni. *Egyetemre járok, ha igaz. Állítólag jövőm is lehetne, de valami a rendszerrel mégse frankó, ha most az van, hogy két szalagműszak közt megyek biciklit lopni, mert egy teljesen triviális fizetési kötelezettség szorongat.* És hogy szerencsével jár, arra sincs egyáltalán garancia. Nagyon-nagyon precíz lesz, nem lép akcióba, csak ha milliméterről milliméterre számba vett minden apró körülményt, és azok alapján is felelősségteljesen úgy lehet dönteni, hogy oké, fasza, mehet. Szerencsére az átlag mezei biciklitolvajnál ő azért intelligensebb, na nem mint ha ismerne egyet is. Természetesen megeshet az is, hogy a váratlanul kínálgató nagy alkalmat épp a túl hosszadalmas mérlegelés miatt szalasztja el. Ebbe a hibába sem szabad beleesni. A középutat kell megtalálni. A középutat. Nem lenne jó üres kézzel visszamenni. Ki tudja, mit reagál B., ha elsőre nem jár sikerrel. Lehet, hogy elveszíti a bizalmát, és visszatáncol. Na, ez volt a másik, ami miatt már most utálta az egészet. Ezt a

B.-t valójában nem is ismerte annyira, egyetlen napot dolgoztak együtt, de azon az egyetlen napon őszintén szólva egy pöcsnek tartotta. Most mégis úgy kell táncolnia, ahogy ő füttyül. Mert B. mit veszít, ha lefújja a bizniszt. Egy biciklit, na bumm. Ő viszont nagyon nagy szarban lesz, jobb bele se gondolni, mekkorában. Megtörténhet az is, hogy sikerül ellopnia egy biciklit, de B. azt mondja: nem tetszik neki, sajnálja, vigye, ahová akarja. Miközben ő azt a biciklit úgy lopta, hogy az összes még megmaradt életét kockára tette, mert feljelentik, priusza lesz, lehet, hogy még az egyetlenről is kirúgják, vagy ki tudja, igazából még mivel jár, ha valaki biciklit lop, és lebukik. Lehet, hogy semmivel, azon kívül, hogy lerugdossák ott a helyszínen. De még ez lenne a legkevesebb. A családjával is végképp megromlana a kapcsolata. Ami, ha jobban meggondoljuk, már most is teljesen meg van romolva. Mégis, nem kéne, hogy megtudják, bűnözésre adta a fejét a gyerek. Pedig megérdemelnék, és amikor itt tartott gondolatban, már érezte is, ahogy az elemi erejű harag tolul benne felfelé. Megérdemelnék, mert leginkább nekik köszönhető, hogy ő most itt tart. Haza is mehetne akár, ha már a szülővárosára esett a választása, mint biciklilopásra ideális helyszín, megalázkodhatna, eljátszhatná a tékozló fiút vagy mit, talán, ha éppen olyan kedvük van, még segítenének is, persze, kapna mellé szidalmakat is nem gyengén, hajjaj.

Dehogy megy ő haza. Ott rohadjon meg mind, az összes. Milyen tékozló fiú? Nem kapott ő soha semmit, amiből lehetne tékozolni.

Csúnya véget ért amúgy a mókus, mármint az az éhezőművész a könyvben. Na meg az is elég gáz, hogy tényleg játszott a gondolattal, mintha ez az éhezéses dolog valós alternatíva lenne, nem pedig egy agyrém, ó, megy ő inkább, és tíz biciklit is ellop. A vonatról mintha forró kemencébe lépett volna. A hőség remegtette a síneket, az állomást, a fákat, mintha ez valamiféle módosult valóság lenne, vagy mintha a pokol izzó levegőjét szívná tüdőre, és még az a kabát is ott volt rajta, egyik zsebében a könyvvel, másikban a sodronyvágóval. Egy lépés a peronon, és már rogyant is meg a térde. Megszédült. Elveszett, bélyeg van rajta, az összes ember itt mind őt bámulja, csak a hülye nem veszi észre, hogy ő ide lopni jött; elhaladt mellettük, minden lépésre külön koncentrált, nehogy baj történjen, de hagyták menni, senki nem kapta el a karját, nem vonták kérdőre, hogy meséljen csak, miben sántikál itt, ez valahol érthetetlen, de megúsza.

Nyakába vette a várost. Izzadt, szédelt, főtt a feje, de ment, először a művelődési központot járta körbe, mindig hallotta, onnan milyen sok biciklit ellopnak. Ő is settenkedett ott egy darabig, de neki valahogy nem sikerült. Folyton jött valaki. Ezt a helyet végül feladta, elindult másfelé. Elment egy hatalmas építkezés mellett, nem is tudta, hogy ott ilyen van. Még ezen a reménytelen helyen is lehet változást látni, ha az ember elég sokáig nem jön erre, na: itt volt egy-két mountain bike, le se voltak lakatolva, nézegette őket, igazából semmi akadálya nem volt, hogy ellopja bármelyiket, de zavarba hozta, nem akarta elhinni, hogy ennyire egyszerű legyen, aztán addig nézegetett ott befelé, míg az egyik melós észrevette, és beszólt neki, hogy mit nézeget ott, ne nézege sen, tűnés. Erre ő megkönnyebbült, kapott egy mentséget, semmi kétség, az az ember egyből tudta, mit hesszel annyira, és miért azt hesszeli, el is kotródott, mászkált tovább összevissza, napszúrás kerülgette, és kezdett összeszorulni a gyomra az idegtől, hányingere is lett, és félt, és csalódott is volt, nem igazán hitte már, hogy tényleg el tud lopni egy biciklit. Kertes házak között bolyongott, ilyen házhoz is be lehet menni, de akkor ahhoz tudni kell, hogy a háziak nincsenek otthon, ha kutya van, azt lefújni, ésatöbbi, ésatöbbi, egyéb bonyodalmak. A városház udvarára is bement. Volt ott is egy biciklitá-

roló, ami az utcáról nem látszott. Többször is bement az udvarra, meg kijött onnan, bement magába az épületbe is, két bejárata volt, ki-be járkált rajtuk, kerülgette ezt a biciklitárolót, az volt vele a baj, hogy ablakok alatt volt, és egyszerűen nem lehetett bizonyosgot szerezni afelől, vajon akik bent vannak, mennyire látnak ki, vagy egyáltalán kilátnak-e, úgyhogy végül odébbállt innen is. A fürdő, gondolta. Elvánszorgott oda, pedig nagyon messze volt, de ekkor már lehetett dél körül is az idő, közben ott volt a sportcsarnok is, ímmel-ámmal azt is körbejárta, pedig tudta, hogy ott nem lesz bicikli, mert egy időben onnan annyit elloptak, hogy oda már rég nem jár senki biciklivel; a strand előtt százával voltak a jobbnál jobb biciklik, csak kellemetlen meglepetésként ott volt egy parkolóór is. Soha nem látott még itt parkolóórt. Mindegy, eddig nem volt, most van, ezen kár is agyalni. Elindult vissza a városba.

Benézett a gimnázium kerítésén. Tényleg, a gimnázium. Jó kettő-ötven magas, rácsos kerítés fogja körbe, a kerítés mögött tujafák, és a tujafák között, alatt, mögött bújjik meg a biciklitároló. A bement, leült a főbejárat előtt a lépcsőre, onnan hipnotizálta a bicikliket. Emberek jöttek, ott mentek el mellette, fel a lépcsőn, le a lépcsőn, fiatal fiúk-lányok, tanárok, szülők, mind elhaladtak mellette anélkül, hogy egy pillantást vetettek volna rá. Jött egy apuka gyereküléssel biciklivel, a gyerekülésben egy gyerekkel. Gyerek a gyerekülésből ki, az apja vitte magával be az épületbe, a biciklit le se zárta. Milyen geciség lenne, ha pont ezt lopná el. A tag jönne ki az aprótalpúval, és nem találná itt a bringát. Még futotta az erejéből, hogy ezen nevetgéljen magában egy kicsit. Megtehetné volna, hogy kikapja a tárolóból, és hopp, már viszi is. Hatalmában állt volna. Pár perc múlva jött a főszer, a gyereket visszanyomta a gyerekülésbe, becsatolta, és ment a dolgára, biciklivel-gyerekekkel együtt.

Sehogy se tudta cselekvésre szánni magát. Pedig már hangosan is mantrázta, hogy na, most. Egy perc, és ugrás. Aztán mégse ugrott. És milyen jó is az, amikor az ugrás előtti utolsó percről kiderül, hogy mégse az utolsó! A. szinte már élvezte is ezt. Oké. Még egy perc... aztán kezdem... és mégse. Ahh, milyen jó is, még egy perc... Aztán lassan elmegegy innen az összes ember, és nem marad itt egy bicikli se. Gyerünk... Cselekedj!

Oké. Odament a biciklikhez. Vizsgálgatta, melyiken milyen lakat van. Egy pillanat alatt kell levágni a lakatot. Ha egy pillanatnál tovább tart, akkor valaki már biztos odanézi: mit is szöszmötöl a bicikliknél az a gyanús illető? Tán csak nem ellopni akarja?

Kínjában járkálgatni kezdett, még az épületet is körbejárta. Talált hátul is egy biciklit a villámhárítóhoz lakatolva. Biztos a karbantartóé. Lestrapált ruszki bicikli, olyan tipikus „ez a karbantartó biciklijé”.

Itt nem lát senki, sandított körbe, ezen ki lehetne próbálni, mit tud ez a sodronyvágo így megköszörülve éles helyzetben, kint a való életben.

És kipróbálta: elvágta a vékonyka sodronyt egy pillanat alatt. És a kutya se látta. Ezt a biciklit most könnyen lenyúlhatná, de hát kell a fenének egy ilyen szar. Majd néz a karbantartó: lenyisszantották a lakatot a biciklijéről, mégse lopták el, ezen megint lehetett egy kicsit kacarászni.

Mindenesetre az jó, hogy jól vág a szerszám.

A gimnázium egész udvarát körbejárta, az ideológia szerint, mert „ki tudja, milyen, a végrehajtás szempontjából hasznos értesülést szerezhet”, de az igazság az volt, hogy az előbbi sikerélmény ellenére, mikor is egy lakatot már hibátlanul levágott, még mindig jólesett abban a hitben ringatnia magát, hogy ez a nap végtelen, és halogathatja az akciót kedvére.

Az eredeti elképzelése az volt, hogy miután elkötötte a biciklit, egyszerűen kimegy vele a kapun. Most viszont, hogy körbejárt, már úgy találta, túl nyilvánvaló ez menekülési útvonalnak. Mi van, ha a bicikli gazdáját pont odaeszi a fene? Akkor egyből a nyomába tud eredni. De ha az udvar belseje felé menekülne? Átdobná a biciklit a kerítésen, a túloldalt egy általános iskola van: annak az udvarán keresztül lógna meg, és akkor egy teljesen más utcán kötne ki, ahonnan már több irányba is lehet kavarni, az esetleges üldözők mire rájönnek... na, semmi esélyük. Nna. *Csak kellett még ez a kis körséta,* nyugtatta le magát. *Most érzem úgy, hogy minden tiszta, most tudok már bátran belevágni.*

Visszament a lépcsőhöz. Leült. Az órájára nézett. Húsz perc múlva indul egy vonat visszafelé. Az pont kiváló. Feltéve, hogy hajlandó most azonnal felállni, és... cselekedni. Egy... és két... és há... és rom. Kiválasztott egy montit, amin dettó ugyanolyan lakat volt, amilyet az előbb levágott. Rózsaszínű volt, meg elég ronda is, de majd jó lesz a B. barátnőjének vagy kijének, ha meg nem tetszik nekik, akkor nyugodtan át lehet festeni.

Nekiesett a sodronyvágóval. Az utca felől szerencsére takartak a tuják, az épület viszont tele van ablakkal, bassza meg, egy rakás ablak van rajta, akárki láthatja, mit csinál, és bassza meg, ez a lakat szívósabb, mint az a másik volt, pedig ugyanolyan, vastagabb benne a sodrony?, vagy mi van?, A. üvölteni bírt volna, de nem, a sodronyvágó nem, nem, nem bírt el azzal a szarral, A. gyorsan eldugta tehát a szerszámot, és felegyenesedett, hogy szétnézzen, hányan vették eddig észre a mesterkedést, de ahogy felegyenesedett, elsötétült előtte a világ, csak azt hallotta, ahogy a dobhártyáját dübörögteti a vér, ebben az állapotban csak remélni tudta, hogy bármit érez is most jelen pillanatban, a föld még mindig a talpa alatt van, és a feje az égnek mutat, eltelt néhány súlyos másodperc, míg a dolgok a helyükre billentek, és kitisztult előtte a kép, és végre láthatta, hogy tökéletes körülötte a csend és a nyugalom, és senki nem vett észre semmit.

Nekiesett megint a lakatnak. Vágd el, *vágd már el, a kurva anyádat, te gec!* Elvágta. Végre, bassza meg! És a következő néhány pillanat, amit A., míg él, nem felejt el: vállára kapja a biciklit, mert rápattanni nincs idő, és mint egy eszelős félbolond, fut, rohan vele az épület mögé, el a hátsó kerítésig, áthajítja, aztán utánadobja magát is, felugrik, itt, mivel ez már nem a szó szoros értelmében vett tetthely, már rápattanhat, rá is pattan, keresztünyargal egy kosárlabdapályán, megkerül egy épületet, ami egy általános iskola, tízéves korában járt itt utoljára, mert hoppá, az épület sarka után egyenest beleszalad a kerítésbe, ami akkor még nem volt ott, bassza meg, ez a kurva kerítés!!, nem volt itt ez a kurva kerítés, amikor még tízéves voltam, mikor tették ezt ide, de lendületben van még annyira, hogy ezen is átdobja a biciklit, és utánaugorjon, és még néhány méter, és kint van az utcán.

Kint van az utcán, ott, ahol ő gondolta, hogy már nyugodt lehet, mert több irány is kínálkozik a menekülésre. Csak a végén akadt néhány szemtanúja ennek a pánikszerű, bizarr menekülésnek, járókelők, látták, ahogy abba a plusz egy kerítésbe beleszalad, de nem foglalkoztak vele, mentek tovább a dolgukra; elkötött egy biciklit, itt van nála, nem eredt senki a nyomába, nyugodtan mehet, amerre akar. Hogy elérje a vonatot, ami viszszaviszi a biztonságos messzi nagyvárosba, arra volt még tizenkét perce. És biciklivel kényelmesen.

Elfáradt. Nagyon. Tizenkét perc tekerés. A vonatig. Lassan, nyugodtan. Ennyit kell még kibírni. A bicikli, hát, a bicikli. Az most már nála van.